

lig at gaae udenom det Punkt, og dog at komme til det, som jeg anseer for at være det Rette, nemlig, naar først Rigsdagen er kommen sammen, da hurtigt at give Regjeringen den formelle Bemyndigelse til at opkræve Statter og gjøre Udgifter i det Omraade, som Finantsloven formodentlig vil komme til at fastsætte, eller som Ministeriet under enhver Omstændighed vil komme til at svare for. Gaaer man frem paa denne Maade, troer jeg ikke, at nogen Hindring kan møde fra Regjeringens Side; thi, saavidt jeg forstod den ærede Finantsminister sidste Gang, yttrede han, at hans Samstemning med eller Indsigelse mod dette Lovforslag vilde være afhængig af de Grunde, der brugtes til at bringe det frem; men jeg troer ikke, at han i min Motivering vil finde Noget, som kunde bevæge ham til at lægge Hindringer i veien for Lovforslagets videre Fremme.

Finantsministeren: Jeg kan ganske slutte mig til, hvad den ærede Forslagsstiller har udtalt, og skal kun tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, hvis hans Forslag antages, vil der derved opstaae en Uoverensstemmelse med den Form, der sædvanligvis bruges, hvor der er Tale om en Lov, der kun indeholder en eneste Paragraph, at den nemlig ikke overskrives „§ 1“; men det kan let rettes ved Sagens 3die Behandling, isald han deri er entg.

Rosenørn: Jeg vil kun tillade mig at henstille til den ærede Forslagsstiller, om der ikke skulde være Leilighed til ved 3die Behandling at foretage en ubetydelig Redactionsforandring. Jeg troer nemlig, at det med Hensyn til Sprogformen er mindre correct at sige, at „Loven“ forlænges, idet det vistnok vilde være correctere at sige, at „Bevillingen“ forlænges. Hvis den ærede Forslagsstiller tillader det, skal jeg senere nærmere conferere med ham desangaaende.

Tscherning: Saafremt det Antydede ikke kan foranledige nogen Misforstaaelse af Lovens Betydning, kan jeg kun ønske, at den bliver saa simpel og klar som mulig.

Lindberg: Det foreliggende Vædringsforslag gaaer ud paa, at vi skulle vedtage at give Ministeriet Medhold i at have udstedt

denne provisoriske Lov, som igjen gaaer ud paa, at det vil have Fuldmagt til at opkræve Statterne og betale Udgifter efter den det første opløste Folkething forelagte Finantslov; men jeg skal gjøre opmærksom paa, at den Finantslov, der nu foreligger og skal vedtages, ikke er den samme som den dengang forelagte Finantslov, og jeg idetmindste finder det aldeles incorrect, om man vil gaae ind paa noget Saadant. Er man endelig som den ærede Forslagsstiller tilbøielig til at gaae udenom Alt, blot for at komme til at hjælpe Finantsministeren ud af den Forlegenhed, hvori han er kommen ved at udgive denne provisoriske Lov, vil jeg dog heller stemme for at gaae lige til Meningen og antage den provisoriske Lov, end at gaae saaledes udenom; jeg synes, at det sommer sig bedre for danske Mænd at gaae den lige Vej end at gaae udenom.

Tscherning: Jeg haaber, at det skal somme sig for „danske“ Mænd at gaae den Vej, jeg gaaer; vi ere her kun Danske, og gaae vi altsaa den Vej, maa det ærede Medlem bagefter erkende, at det har sommet sig for danske Mænd. Denne idelige Paaberøelse af „Danst“ og Udantst her imellem os maa engang faae Ende. Den kan vi efterhaanden ikke længere høre paa eller taale. Dersom det kun er et løst Mundsvæit, der ingen Betydning har, bliver det trættende, og, dersom det skal have en krænkende Betydning ved den Modsatning, der ligger deri, saa er det en utaaelig Fornærmelse, som vi tilsidst komme til at bede Formanden befrie os for.

Lindberg: Ja, ved det nu Anførte blev jeg rigtignok ikke flogere paa, om den ærede Forslagsstiller vedblivende vil holde paa, at vi skulle gaae udenom eller lige til Sagen, om vi ligefrem skulle vedkende os at ville stadfæste den provisoriske Lov, eller om vi skulle gaae ind paa Noget, som jeg idetmindste maa erklære for at være aldeles incorrect, eftersom den Finantslov, der nu foreligger, ikke er den samme som den Finantslov, hvortil den provisoriske Lov er udstedt som Forlængelse, og det mener jeg rigtignok er en ganske væsentlig Forskjel. Jeg veed ikke, hvorfor vi ikke skulle gaae lige til Meningen, naar vi dog alligevel gaae ind derpaa; hvorfor skulle vi ikke her